

Maimon Ulls Blaus

JUANA CORTÉS AMUNARRIZ

Il·lustracions d'Irene G. Lenguas

Maimon Ulls Blaus

JUANA CORTÉS AMUNARRIZ

Maimon Ulls Blaus

Il·lustracions: Irene G. Lenguas

edebé

Títol original: *Maimon, Ojos Azules*
© Text: Juana Cortés Amunarriz, 2020
© Il·lustracions: Irene G. Lenguas, 2020

© Ed. Cat.: Edebé, 2020
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Traductora i editora: Elisenda Vergés-Bo
Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, octubre 2020

ISBN: 978-84-683-4937-4
Dipòsit legal: B. 8345-2020
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)

A la meva germana i altres sirenes

Què passa si el cor s'atura?

Quan ho vaig preguntar a en Gaspar, em va llepar la mà amb la llengua rasposa i després va miolar.

Quan ho vaig preguntar a en Roderic, em va dir: «Que pesada que ets!» És la frase preferida del meu germà.

Quan ho vaig preguntar a la Blanca, la meva germana es va empassar la saliva i va dir: «El cor, ah sí, el cor... Saps que el cor més gran del món és el de la balena blava? Pot arribar als set-cents quilos, com un cotxe petit, i pot ser tan alt com una persona. T'ho imagines?»

Quan ho vaig preguntar a l'avi Anselm, es va escurar el coll i va callar. Després va dir: «Nerea, tu i jo un dia anirem a pescar. T'ho prometo. T'ho prometo pels tritons de Neptú. Tu i jo anirem a pescar, i ens ho passarem d'allò més bé.»

Quan ho vaig preguntar al pare, va arrufar el nas i em va dir: «No et creuràs què ha passat avui a l'autobús...» I em va explicar que un senyor molt gras s'havia quedat atrapat a l'entrada i que tots els viatgers havien hagut de baixar a empènyer perquè pogués entrar-hi.

Quan ho vaig preguntar a la mare, ella va provar de somriure i em va preguntar alhora: «Que et ve de gust anar passejant fins a la gelateria?» Feia un somriure trist i les seves mans m'acariciaven els cabells.

Després va apartar en Gaspar per posar-se les sabates.

Durant el sopar

—Un altre cop peix. No en vull, de peix —va protestar la Nerea.

Eren tots cinc asseguts a taula: els pares, els germans i ella. En Gaspar dormisquejava a la butaca. Aquell vespre li havia tocat parar la taula a en Roderic, i per això faltaven els ganivets i els tovallons, i l'aigua de la gerra era calenta. Es podia dir que en Roderic era una mica despistat. Tot i que el pare acostumava a comentar: «Per al que vol, no és tan despistat...»

—El peix té fòsfor —va replicar, la mare.

La Gen era molt petita, prima i portava els cabells pèl-rojos recollits en un monyo.

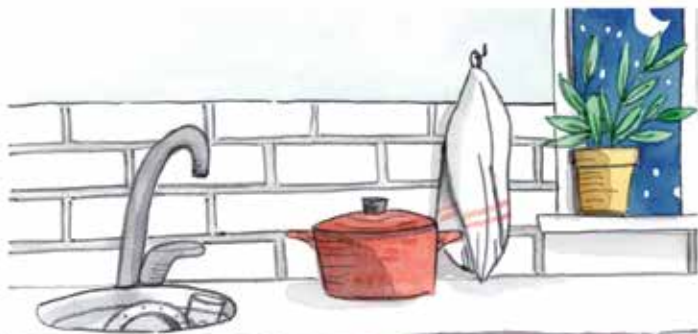
—Els mistos també tenen fòsfor i no ens els mengem —va fer la Blanca.

La Blanca, en Roderic i la Nerea s'assemblaven a l'Eloi, el pare, i tenien els cabells i els ulls foscos. I una mirada molt viva.

—El fòsfor és bo per a la memòria —va respondre la mare, que era experta a no caure en les trampes que li paraven els fills.

—Doncs que es mengi el peix l'avi. L'altre dia es va oblidar de portar l'esquer per pescar i vam haver de posar el xoriço del meu entrepà —va dir en Roderic.

L'avi Anselm havia sigut mariner tota la vida. Presumia d'haver fet la volta al món unes quantes vegades i de conèixer indrets exòtics com Honolulu i les Illes Sandwich. Quan es va jubilar, es va com-

prar una barca petita i acostumava a sortir a pescar sovint. De vegades, la Blanca i en Roderic l'acompanyaven, però a la Nerea no l'hi deixaven anar.

—Si l'avi, en comptes de pescador, hagués sigut italià, per sopar menjaríem pizza cada nit? —va preguntar en Roderic.

—I pasta, canelons, lasanya...? —va voler saber la Blanca.

—I gelats italians? —hi va afegir en Roderic.

—Però no es pot canviar d'avi —va fer l'Eloi mentre treia les espines del peix amb cura.

—Segur que no podem adoptar un avi italià? —va preguntar en Roderic.

—No, no es pot —va respondre la Gen, amb decisió.

—Mama, no en vull més, de debò... —va protestar la Nerea.

—L'últim tros —va fer la mare.

—Quina injustícia! —va exclamar la Blanca.

I en aquell moment ningú sabia si es referia al tracte de favor que rebia la Nerea o a la sort de la mainada italiana que tenien avis italians.